61e jaargang — No 1. Dit nummer bestaat uit 10 bladzijden. Zaterdag 3 Januar 1914.

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

Zondag 4 Januari 3 ure — WITTE LELIE. CONCORDIA — Maandag 5 Januari 8 ure

Don César de Bazan, beroemd drama in vijf bedrijven.

TWEEDE BLAD

KONINGSKOEK.

Nog eene goede gewoonte die verdwijnt : Voor jaren toen wij nog jong waren, bracht *Driekoningen* zijn feestje mede ; dan werd de koningskoek, met eene boon verdeeld, en was koning wie de boon trof, koning om te vergasten ! Elders wierden boekweitkoeken gebakken, of vlaaien en wafelen met hoopen, en dan aan 't smullen...

De koningskoek is een oude overlevering, en men at hem reeds in den tijd van Hugo Capet. Wel is waar had die koek geene betrekking met den huidige : het was een pasteigebak zoo lomp en zoo zwaar als moeilijk te verteren. Wat de bladerkoek of boterdeegkoek en wafels betreft, deze dagteekenen van de tijden der Kruisvaarten, en het schijnt, dat wij ze aan de Turken te danken hebben... Ongehoord is het wat deze Kruistochten in onze streken vooruitgang van allen aard deed ontstaan !!!...

De europeesche ridders, gevangen bij de Turken, moesten de «Boerreck» (dit is de naam welken men in Turkije aan dit gebak geeft) aangenaam vinden, en brachten er de bereidingswijze van aan hunne dames mede.

Maar vooraleer zij deze lekkernij kenden, aten onze voorvaderen een anderen platten koek wiens bereiding van huisvrouw tot huisvrouw overgeleverd werd onder den naam van « wafel » of van « vlaai ».

In eene koninklijke wet van het jaar 1911 is er kwestie van den « Koningskoek ». Ware de traditioneele koek bij wijze van overlevering slechts van dien tijd gekend, dan mag men nog zeggen dat hij een eerbiedwaardigen ouderdom heeft en geëerbiedigd dient te worden.

De feestelijkheden van Drie Koningen wierden te allen tijde in onze steden gevierd, alsook in Frankrijk. Frans I deed op dien dag smulpartijen aan het hof en in de stad houden ; Hendrik IV deed milddadige uitdeelingen aan het volk doen ; en Lodewijk XIV noodigde al zijne hovelingen aan zijne tafel. Slemperij was het wachtwoord bij dit feest : men at groote hoeveelheden mondbehoeften ; en wanneer bij het nagerecht, de ijne boterdeegkoek te voorschijn kwam, dan gaf de koning het signaal van de rumoerigheid. Een fransch schrijver heeft de gedachtenis van deze feestavonden doen bewaren, op dewelke de Groote Koning, welke ons door de geschiedenis zoo dikwijls afgeschilderd is als een personaadje trotsch en opgeblazen in zijne waardigheid — « sloeg » en eenieder deed slaan met mes en vork op de tellooren en een « charivari » maakte als in de rumoerigste herberg.

Men verhaalt — doch dit is eene legende, — dat, in 1771, de drie kleinzonen van Lodewijk XV de boon trokken, daar deze toevallig in drie stukken te voorschijn kwam, leder van hen drieën kreeg dus zijn stuk. De voorspellers van de toekomst besloten hier uit, dat de broeders, toen twintig, negentien en zeventien jaar oud, elkaar op den troon zouden opvolgen. En inderdaad Lodewijk XVI wierd betzelfde jaar koning en de twee anderen regeerden later onder de namen van Lodewijk XVIII en Karel X.

De revolutie, onverbiddelijk jegens de gewone feestelijkheden van het vervallen regim, poogde het *feest der Koningen* af te schaffen. Maar de gewoonte was zoo fel ingeworteld, dat zij in haar doel niet gelukte. Te vergeefs dichte Manuël in 1792, de opschorsing van deze « anticivieke en antirevolutionnaire feestelijkheid ».

De conventie ging over tot de dagorde en besloot slechts dat de « Koningskoek » voortaan « de koek der Gelijkheid » zou genoemd worden, en dat in den nieuwen Almanak, het feest van Drie-koningen het « Feest der goede gebuurschap » zou heeten !!!

Deze kinderachtige betooging van den revolutionnairen geest had geen den minsten bijval. Het feest en de koek wierden voort met den naam van vroeger betitild ; en, in volle omwenteling, niettegenstaande den afschrik die de roode bandieten inboezemden vond men pasteibakkers om de « koningskoeken » te bakken en klanten om ze te koopen en te eten !

TE LAMLENDIG

Daar zijn liberale, of liever radikalen, die zeggen dat de kopstukken der liberale partij te zwak zijn in hunne bestrijding der nieuwe schoolwet

De heer Hymans, hoofdleider der liberale partij, teekent daartegen verzet aan.

Men verwijt ons, zegt hij, dat we nu het ontwerp van nieuwe schoolwet niet doen vallen, gelijk wij het ontwerp deden vallen van den heer Schollaert.

« Maar, zegt hij, de omstandigheden waren in 1911 geheel anders en veel voordeeliger voor ons... Nu strijden wij tegen een gouvernement en eene sterke meerderheid met de eenige wapenen over welke wij beschikken.. »

Dat is te zeggen : de liberalen zouden nu zoowel als in 1911 het ontwerp van nieuwe schoolwet wel willen doen vallen, maar zij *kunnen* niet, omdat de katholieke meerderheid te sterk is !

We geloven het gemakkelijk !

Tot degenen, die roepen en tieren van revolutie maken, gelijk op de grrrroote liberale meeting van Brussel, zegt de heer Hymans :

Dat is zeer gemakkelijk, men stelt zich aan als helden, en maakt men geestdriftig het revolutiemaken heeft toegejuicht, gaat men stillekens naar huis om te soupeeren !

Kortom de heer Paul Hymans stelt vast dat de groote liberale beweging in het land tegen de schoolwet niet pakt !

Wie zal ze tellen ?

Wie zal de tranen tellen,
Die noed en winterleed
Uit vrouw en kinderoogen
Bij heken vloeien deed ?

Wie zal de tranen tellen,
Die ooit zijn eigeweld
En vloeiden, om de legers,
Die oorlog heeft geveld ?

Maar wie, wie telt de tranen,
En 't eindeloore wee,
Veroorzaakt door den dronkaard ?
Ze vullen ganzch een zee !

A. Van de Maele.

ALLERLEI NIEUWS.

GEEN goede koffie is er mogelijk zonder goede chicoréi. De liefhebbers van eene goede tas zullen dus de Trappisten Chicorei Vincart gebruiken. Men vindt ze overal

— DE VISIETKAARTEN. — Men heeft reeds veel kwaad gesproken van de visietkaarten, dieter gelegenheid van Nieuwjaar gestuurd worden. Doch men heeft ongelijk. Dit strookje papier doet soms vergeten vriendschap herleven en gestorven kennissen als op eens ontwaken.

Het gebruik is overigens zeer oud. Het dagteekent van de achttiende eeuw en het was dan nog veel moeilijker, want men moest alle visietkaarten zelf bestellen terwijl men ze nu met de post kan verzenden.

Ongeveer rond den 1 januari 1760 had een Parlementslid een middel bedacht om zoo gemakkelijk mogelijk zich van dit vervelend werk te ontdoen. Hij plaatste aan zijn hotel twee bussen : de eene ledig, de andere vol met visietkaarten met zijn naam. Op de eerste bus stond te lezen : « Steekt in » en op de tweede : « Neemt uit »

Alhoewel zeer origineel, werd dit gebruik niet gevolgd en het was het volgende jaar reeds vergeten.

— 't Leven is een harde strijd,
Waarin ik lang reeds was bezweken,
Zoo ik niet van tijd tot tijd
Jacques Neets **Wit stoopke** aan kan spreken

— De herinrichting van het leger en de paarden. — Ten einde het getal paarden in overstemmingmag te brengen met het heringerichte leger, werd een krediet aangevraagd van 2 486 800 fr.

Deze som zal verdeeld worden als volgt :

146 ruiterijpaarden aan 1100 fr.	fr.	160 600
646 zadelpaarden voor de artillerie, aan 1100 fr.	fr.	710 600
1034 trekpaarden aan 1520 fr.	fr.	1.564 800
Kommissieloonen	fr.	50.800
	fr.	2.486 800

— Uitvoer van aardappelen naar Amerika. — De regering der Verenigde Staten van Noord-Amerika, heeft een besluit uitgevaardigd den invoer van Europeesche aardappelen, om 't even van welk land verbiedende, ten ware de afzender kunne bewijzen dat zijne aardappelen, in geenen deele door de « zwarte schurft » zijn aangedaan.

— Overjassen van papier. — Een nieuw bevrijdingsmiddel tegen de herfstregens is een overjas in papier, te New-York, Chicago en Boston reeds veel gebruikt.

De jas is gemaakt van geoliet papier, zeer breed gesneden en omvangrijk, en geheel geplakt, zonder naad. Men kan het kleedingstuk opvouwen en in den zak steken.

Zekere reeds verbeterde modellen kunnen tot drij onwedere doorstaan.

De gewone jassen echter worden slechts éénmaal gebruikt. Men koopt ze bij het dozijn.

Rookt de Beste cigaretten
La Nouvelle
“ Américaine ”

PETIT-BEURRE PAREIN

— Spinnekoppen. — Een prins, achtervolgd door vijanden, vluchtte in eene spelonk, voor welker opening eene spin haar net of web kwam spannen. De vervolgers van den prins kwamen aan de spelonk, waar deze, dien zij zochten was verscholen, doch zij zegden tot elkander : « Hier kan hij niet zijn, want voorzeker hadde hij hij het binnentreden het spinneweb vernield ». De mannen trokken af en de prins was gered.

De spink, waarvan sprake in deze fabel, was waarschijnlijk van de soort die in Australie werdt aangetroffen. Deze spinnen bezitten de eigenschap, in enkele minuten een groot net of web te spinnen.

De inbrekers maken hiervan gebruik om het gerecht op een doodsspoor te brengen.

De spin behoort aanelijk bij de uitrusting der Australische dieven. Wanneer zij eene deur hebben opengebroken, laten zij, na dezelve weder gesloten te hebben, de spin er op loopen.

Het dier heeft in zeer korten tijd een net klaar, dat den heelen doorgang bedekt, zoodat de deur het uitzicht heeft als werd zij sinds langen tijd niet meer geopend.

— Ossenbrokken. — De Engelsche veekwekers van Kaapstad, hebben een goed middel uitgedacht om hunne dieren tegen de doodelijke heet der kwaadaardige vliegen te vrijwaren. Elke os draagt eene broek.

Deze broek heeft natuurlijk voor pijpen. Zij is gemaakt van zware stof, en in een toerbad gedoopt. Van dit kleedingstuk voorzien kunnen de dieren gerust naar de weide gaan. De insekten toetsen die zeer lang vliegen, plakken allen aan hei bevrijdend kleedingstuk, en de ossen worden alzoo wandelende vliegenvangers.

∴ Bisschoppen. — Zij : « Waarom trouwt ge niet, mijnheer » ?

Hij : « Dat is heel eenvoudig, juffer ! Het huwelijk is of de hemel of de hel. Nu, den hemel verdien ik niet en de hel begeer ik niet » !

∴ Hij zou hem aan den klap houden. — 't Gebeurde verleden jaar te O. bij Antwerpen

Een boerenjongen, wiens vader op sterven lag, liep zoo hard hij loopen kon naar den dokter. Aan dezes deur gekomen, klopte hij zoo stillekens dat geen mensch hem hoorde. Hij klopte weer en dan weer, en zou tot vanderendaags toe blijven klopten, zoo de dokter bij geval niet was wakker geworden, zijn venster opentrok en den jongen voor de deur zag staan.

« Hola » ! riep hij, « wat doet ge daar » ?

« Ge beid de complimenten van vader, zei de jongen, « en gemoet gauw, gauw, komen want hij ligt op sterven ».

« Hoe lang zijt ge reeds van huis weg » ?

« Twee uren en halt, menheer ».

« Wel, jongen, dan zou vader wel dood kunnen zijn »

« O neen, menheer ; de veldwachter is er bijgeloopen, beloofde vader aan den klap te houden tot gij kwaamt ».

∴ Excuus. — Tiel boer Pummel's zoon, moest soldaat worden. Hij werd te Gent in garnizoen gelegd. Den eersten Zondag ging hij in de stad wandelen en zag engens een papegaai in een kooi.

Daar hij nog nooit zoo'n vogel gezien had, beet hij hem verwonderd aankijken. Eensklaps riep de papegaai :

« Goeden dag ».

Verschrikt nam de rekruut zijne politiemuts af en zei :

« Excuus, menheer, ik dacht dat gij een vogel waart ».

∴ Welke Janssens. — « Wilt ge wedden », zei Luibrecht tegen zijnen vriend, « de 'k aan honderd menschen dezelfde woorden zal zeggen, en dat ze mij allemaal hetzelfde antwoord zullen geven » ? « Gewed » ! spreekt de vriend. En daarop begon Luibrecht te zeggen aan al die hem tegenkwam : « Hebt ge 't al gehoord ? Janssens is dood » ! En hij kreeg van alleman tot antwoord : « Welke Janssens » ?

—o— OPHOUDING VAN HANDEL. Verkoop met grooten afslag. — Juweelhandel, Horlogiemakerij en Goudsmedij — Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856, Groenselmarkstraat, 33 te BRUSSEL.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARREDIENNE.

Marmers. Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd). Kleine meubels.

Paul Buastalla, 39, Koninklijkestraat, Brussel. — Telefoon 4925.

— **Migraine, hoofd- en tandpijn nevralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**. 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot de apotheek Gauthier, Mechelen.

Koopt uwe schoenen, sierlijk en goedkoop in het Huis COLLMET, 3, Vinâ-e-d'Ilestraat 3. Luik

Bank O. Schaetzen & Cie
Tongeren
De intrest der geldplaatsingen welke vervallen en hernieuwd worden, alsook voor de nieuwe depôts, zijn uitgerekend als volgt :
Geldplaatsing terugbetaalbaar op zicht 2 50 %
« voor één jaar, 3.50 %
« voor vijf jaar, 4.00 %

Een vreeselijke nacht

Een Amerikaansche statieoverste verhaalt het volgende :

Verscheidene jaren geleden had ik dienst op eene kleine spoorwegstatie ver in het Westen. Op een ongewoon heeten avond in Augustus, liep ik in de wachtkamer van de statie op en neer, toen het losbreken van een hevig onweder mij eensklaps deed opschrikken uit mijne rustigekalmte. Hevige bliksemschichten en ratelende donderslagen gingen een ontzettende wolkbreuk vooraf, en daarbij gierde en raasde de storm uit alle macht, trachtend alles omverre te rukken wat niet stevig vaststond. Het was een helsch concert, en afschoon ik anders een man ben, onversaagd in alle opzichten, maakte dit onweder mij toch een weinig bevreesd, daar het ook voor de veiligheid van het spoorwegverkeer niet zonder gevaar was. Nog werd mijn angst niet weinig vermeerderd doordien de sneltrein reeds lang in aantocht moest zijn, en ik-nog niets van zijne nadering had bespeurd. Ik besloot eindelijk, hoewel de regen in stroomen neerviel, eens buiten te gaan kijken om te zien of de trein nog niet aankwam. Ik had nog slechts een paar voetstappen gedaan, toen eene vrouw doodelijk ontsteld op mij toekwam.

— Snel, snel ! riep zij tot mij. De trein is ontspoord ! Alles is verloren ! Mijn man, mijn kind... dood, dood !

Ik voelde dat ik doodsbleek werd van ontzetting. In vliegende haast wees de vrouw mij het naaste kruispunt aan als de plaats, waar de trein ontspoord was, en ik besloot mij terstond derwaarts te begeven.

Ik beval de vrouw het statiegebouw binnen te treden en daar op mijne terugkomst te wachten. Dan spoedde ik mij, met een lantaarn in de hand voort, naar de plaats waar het ongeluk gebeurd moest zijn. Doch toen ik op de plaats kwam en met mijne oogen de duisternis doorboorde om de puinhoopen en de stukken en brokken te ontdekken, waarin de trein door de ramp veranderd moest zijn, was het mij onmogelijk iets te zien wat daarop geleek. Ook geen smartkreet, noch een kreet om hulp vernam ik ; slechts de wind huilde en striemde mij den regen in het gelaat, en loeide door de takken der boomen. De vrouw moest zich in haar angst en verwarring bepaald in de plaats van 't onheil vergist hebben ; wellicht was het nog verder, een kwartier of een half uur gaans. Maar ik kon niet op goed geluk in de duisternis doorloopen, ook mocht ik mij niet al te ver van de aan mijn hoede toevertrouwde statie verwijderen. Ik besloot derhalve om terug te keeren en de vrouw nauwkeuriger over hetgeen zij wist te ondervragen. Terwijl ik de rails langs door liep, uit gewoonte den blik naar den grond gericht, om te zien of alles in orde was, bemerkte ik plotselings dat een wissel, die van de hoofdlijn op eene zijlijn voerde, verkeerd gesteld was. Indien de sneltrein op de zijlijn terecht kwam, zou hij daar met den gereedstaanden goederentrein in botsing kunnen komen. Daar ik wist dat ik zelf den wissel goed gesteld had, kwam mij dit voorval zonderling voor. Doch voor ik nog tijd had daarover na te denken, vernam ik plotseling het luide en schrille gefluit van den trein, die ontspoord en totaal verongelukt moest zijn. Was het een droom of was het werkelijkheid ? Voor ik mij zelf op deze vraag een antwoord had kunnen geven, zag ik reeds in de verte de lantaarns van de locomotief van den trein, die met razende snelheid naderde.

De trein was dus niet ontspoord, maar hij moest ontsporen, als ik den wissel niet goed zette. Dit kon echter slechts van de statie uit geschieden. Hier hielp geen redeneeren of bezinnen, ik moest de statie bereiken voor den trein op den wissel was. Ik begon dus zoo snel als mijne beenen het mij toelieten te loopen. Ik weet nog heden niet, hoe het mij gelukte de plaats te bereiken van waar de wissel verzet kon worden. Ik liep blindelings over alles heen en toen ik bij decorrespondeerende toestellen was, wierpik met een geweldigen rok den wissel om, juist op het oogenblik dat de trein de kritieke plaats had bereikt.

De sneltrein placht gewoonlijk niet bij de statie stil te houden, doch alleen zijne snelheid te vertragen, om indien er passagiers wachten, te stoppen. Dit maal echter bleef, voor ik voor goed en wel van mijne verbazing over het gebeurde bekomen was, de trein staan en kwam de conducteur snel op mij toegeloopen.

— Mijnheer, zegde hij, wilt gij dit pakje aannemen en het zorgvuldig bewaren tot dat men het bij u komt halen. Zorg er goed voor, want de inhoud is van zeer kostbaren aard. Ik zal u later alles verklaren.

Hij duwde mij een klein, zwaar pakje in de hand, floot, en de trein zette zich in beweging.

Geheel en al in de war door alles wat ik in zoo weinig tijds had gehoord en gezien, bereikte ik mijn kantoor in het statiegebouw, waar ik mij in eenen stoel het neervallen. Ik legde het pakje voor mij neer, toen keek ik om naar de vrouw die ik hier meende te vinden. Zij was verdwenen.

Ik zat onbewegelijk in mijne stoel en keek in gedachten verzonken naar den muur. Zoo verliepen ongeveer tien minuten. Honderden gedachten en vermoedens doorkruisten gedurende dien tijd mijn brein, en toen ik eindelijk weer voor mij heen keek, schrikte ik plotselings op.

Achter eene deur in eenen hoek stond de vrouw, die mij had medegedeeld, dat een ongeluk met den trein gebeurd was.

— Hemel ! riep ik uit, wat heeft dat alles te beduiden ?

Zij lachte slechts, waarbij zij een dubbele rij hagelwitte tanden toonde.

— Wat meent gij ? vroeg zij bedaard

— Nu, wat moet dat beduiden, dat verhaal, dat de trein is ontspoord, en dat uw echtgenoot en kind dood zoude zijn ? Daarentegen ging de trein hier voorbij. Wat beteekent dat alles ?

Zij lachte luide.

— Wat dat beduiden moet ? Het was een list om u van de statie te verwijderen, antwoordde zij. Doch, niettemin hebt gij voor een deel mijn plan schipbreuk doen lijden, door den wissel op het laatste oogenblik nog goed te zetten.

— Den wissel dien gij eerst verkeerd gezet had ? vroeg ik.

— Zoo is het, antwoordde zij.

— Eliendige, riep ik uit. Weet gij niet wat geschied zou zijn, indien ik niet te rechter tijd hier geweest was ?

Zij lachte weer.

— O ja, ik weet het, zeide zij.

— En wat om 's hemelswil had gij daarmee in den zin ?

— Ik zal het u zeggen. Als gij dien wissel niet goed had gezet, zouden eenige dozijnen slachtoffers meer de eeuwigheid zijn ingezonden en gij waart op de bank der beschuldigden terecht gekomen. Door uwe tusschenkomst was mijn plan bijna verijdeld. Die vervloekte conducteur van daar even heeft alles zoo netjes overlegd, dat hij zich morgen met weinig verwonderen zal, als gij de geheele geschiedenis vertelt.

— Zijt gij krankzinnig ? vroeg ik.

— O neen, ik was nimmer beter bij mijn verstand dan op dit oogenblik. Ziet gij het kleine pakje dat de conducteur u overhandigd heeft ?

Ik legde mijne hand op het pakje en wierp een donkeren blik op het ontzettende vrouwmensch.

— Dit pakje bevat eene som van 20,000 tot 40,000 dollars. Ik en nog eenigen van mijne beste hoorden van de zending en besloten dat het geld ons eigendom zou worden. Ons plan werd echter verraden en de conducteur, die er van hoorde, besloot het geld bij u in veiligheid te brengen. Intusschen kende ik zijn plan en ik wilde een dubbel spelen en het geld machtig worden, en het dan voor mij zelven behouden. Te dien einde nam ik mij voor den trein te doen ontsporen en mij daarna in de verwarring van het pakje meester te maken voor het overhandigd werd. Door uwe tusschenkomst is wel de trein, maar niet het geld gered. Ik gebaat het u zonder tegenstreven aan mij over te geven.

Zij deed een stap voorwaarts naar de tafel, terwijl ik opsprong en met beide handen het pakje vastgreep.

— Nooit ! riep ik uit. Dit vreemde eigendom is mij toevertrouwd en ik zal het tot mijn laatsten druppel bloed verdedigen.

De vrouw lachte honend.

— Welk een onzin ! riep zij. Ik dacht niet dat gij om een beetje geld zulk een omslag zoudt maken. Maar ik zal u tot rede brengen.

Haar langen mantel openwerpend, veranderde de onheilspellende vrouw plotseling in een krachtigen, woest uitzienden man, die mij den loop van een revolver op de borst hield. De roover had de vermomming slechts gekozen om zijne daad te volvoeren.

Ik keek naar 't wapen en huiverde.

— Gij behoeft niet te vreezen, ging de roover op kalmen toon verder, ik zal geen moord begaan als ik het vermijden kan ; maar breng mij niet tot het uiterste.

De grootste vertwijfeling maakte zich van mij meester. In een gevecht met den gewapenden bandiet moest ik ongelwijfeld het onderspit delven ; toch kon ik er toe niet besluiten hem het aan mijne zorg toevertrouwde pakje af te geven.

Een felle bliksemschicht, waarop een donderslag volgde, verlichtte op dat oogenblik het vertrek.

Zelfs de roover schrikte er van en ik zag hem verbleeken.

— Ellendeling ! riep ik hem toe, vreest gij niet den toorn des hemels ?

— Ik vreezen ? schreeuwde hij terstond zich zelf weer meester. Neen, idioot. Nu echter hier met het geld, of ik jaag u een kogel door den kop.

— Nog één minuut dan, vroeg ik.

— Geene enkele...

De zin werd niet voltooid. Een nieuwe, nog veel sterkere lichtstraal, waarvan de flikkering het onmogelijk maakte iets te onderscheiden, volgde op den vorigen ; tegelijkertijd hoorde ik een geweldigen donderslag, een ontzettend gekraak ; de bliksem was ingeslagen. Bewusteloos stortte ik neer.

Toen ik eerst tot bezinning kwam, scheen de zon reeds door de vensters van het statiegebouw en hoorde ik het gezang der vogelen, dieden heerlijken zomermorgen begroetten.

Eenige passen van mij af zag ik den man, die mij zooveel ontzetting had gebracht, op den grond uitgestrekt ; zijn gelaat was doodsbleek, terwijl een roode streep zich aan zijn linkerslaap vertoonde.

De bliksem had hem getroffen, hij was dood.

Op de tafel echter lag het pakket, dat hij mij wilde ontrooven, onaangetast.

Ik kreeg eene rijke belooning, maar altijd zal ik vol ontzetting denken aan dien vreeselijken nacht.